

Sygn. akt V.2 Ka 111/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SO Janusz Chmiel

SO Sławomir Klekocki (spr.)

Protokolant: Anna Mańka

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2015 r.

sprawy: *T. W. /W./,*

syna B. i E.,

ur. (...) w R.,

oskarżonego o przestępstwo z art. 284 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 18 grudnia 2014r. sygn. akt II K 1166/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 73 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego T. W. w okresie próby dozór kuratora sądowego;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt: V 2 Ka 111/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju wyrokiem wydanym w trybie art. 335 k.p.k. z dnia 18 grudnia 2014 roku, sygn. akt II K 1166/14, uznał T. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 284 § 1 k.k., tj. tego, iż w okresie pomiędzy 15 czerwca – 10 sierpnia 2014 roku w J. przywłaszczył sobie części samochodowe w postaci silnika, skrzyni biegów, wału napędowego i innych o łącznej wartości 4.000,00 zł na szkodę M. S. (2). Na podstawie powołanego przepisu Sąd skazał T. W. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, przy czym na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie powyższej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat

tytułem próby. Ponadto na podstawie art. 72 § 2 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości w wysokości 4.000,00 (czterech tysięcy) złotych na rzecz pokrzywdzonego M. S. (2) w terminie 6 (sześciu) miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku. Z kolei na mocy art. 627 k.p.k. w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania obejmujące wydatki w kwocie 100,00 (sto) złotych oraz opłatę w wysokości 120,00 (sto dwadzieścia) złotych.

Od wymienionego wyroku apelację wniósł Prokurator Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju, zaskarżając powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego T. W. i zarzucając mu obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 335 k.p.k. i art. 343 § 1 i 7 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na wydaniu podczas posiedzenia w dniu 18 grudnia 2014 roku wyroku w trybie art. 335 § 1 k.p.k. niezgodnego z wnioskiem prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie T. W. uzgodnionej z nim kary. W myśl art. 437 § 2 k.p.k. oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego T. W. na podstawie art. 73 § 1 k.k. środka probacyjnego w postaci oddania go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna. Zgodnie z wnioskiem prokuratora złożonym w trybie art. 335 k.p.k., dołączonym do aktu oskarżenia przeciwko T. W., wniesiono o wydanie wobec T. W. wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy, gdyż okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazywała, że cele postępowania zostaną osiągnięte oraz o wymierzenie uzgodnionej z nim kary:

- sześć miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres dwóch lat,
- dozór kuratora sądowego,
- obowiązek naprawienia szkody na zasadzie art. 72 § 2 k.k. w terminie sześciu miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku,
- zasądzenie kosztów i opłat sądowych.

Analiza sprawy wskazuje, że wniosek załączony do aktu oskarżenia w trybie art. 335 k.p.k. odpowiadał warunkom formalnym i zasługiwał na uwzględnienie. Słusznie zatem Sąd Rejonowy przychylił się do złożonego wniosku. Nie ulega jednak wątpliwości, iż Sąd Rejonowy zaskarżonym wyrokiem, wbrew treści zawartego porozumienia w trybie art. 335 k.p.k., nie orzekł wobec oskarżonego dozoru kuratora sądowego na podstawie art. 73 § 1 k.k. Sąd a quo przyznał w sporządzonym uzasadnieniu pisemnym, iż omyłkowo nie orzekł w ogłoszonym wyroku o dozorze kuratora, mimo uwzględnienia wniosku prokuratora o skazanie bez rozprawy. Sąd Rejonowy wyjaśnił, że dostrzegł powyższe niedopatrzenie dopiero po zredagowaniu i ogłoszeniu wyroku, wskazując zarazem na potrzebę oddania oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. W konsekwencji należało stwierdzić, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z wnioskiem złożonym przez prokuratora, a uzgodnionym wcześniej z oskarżonym. W doktrynie i judykaturze bezspornie przyjmuje się, iż zawarty w akcie oskarżenia wniosek w trybie art. 335 § 1 k.p.k. stanowi rezultat swoistej umowy pomiędzy prokuratorem a oskarżonym, którą Sąd jest związany, jeżeli aprobeje przedmiotowy wniosek. Sąd odwoławczy w pełni podziela argumentację Sądu Najwyższego zawartą w wyroku z dnia 26 sierpnia 2004 r., sygn. akt WA 20/04, zgodnie z którą Sąd I instancji

orzekając w trybie określonym w art. 335 § 1 k.p.k. związany jest wnioskiem prokuratora, co do wymiaru kary zasadniczej oraz środków karnych i orzeczenie wydane niezgodnie z takim wnioskiem stanowi obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia. Sąd orzekając bowiem wbrew wnioskowi prokuratora narusza ugodę zawartą pomiędzy prokuratorem i oskarżonym, która określiła warunki dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej przez oskarżonego. Również w wyroku z dnia 3 sierpnia 2000 r., sygn. akt WKN 16/00, Sąd Najwyższy stwierdził, iż Sąd jest związany treścią wniosku prokuratora złożonego w trybie określonym w art. 335 § 1

kpk w tym sensie, że potrzeba dokonania jakiegokolwiek zmiany jego treści mus powodować rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych. Analogicznie zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2005 r. sygn. akt V KK 296/05.

Sąd orzekający w trybie art. 335 i 343 k.p.k. jest związany wnioskiem umieszczonym przez prokuratora w akcie oskarżenia, gdyż jego treść jest wynikiem porozumienia oskarżyciela i oskarżonego, którzy zgadzają się na takie jak we wniosku rozstrzygnięcie w sprawie, w szczególności co do kar i środków karnych.

Innymi słowy Sąd orzekając na posiedzeniu zgodnie z brzmieniem art. 343 § 7 a contrario k.p.k. nie może samodzielnie zmienić zawartego przez prokuratora i oskarżonego porozumienia, zarówno na niekorzyść oskarżonego, jak i na jego korzyść, co oznacza również, że jest zobowiązany uwzględnić w całości uzgodnione przez strony kary (w tym kary jednostkowe za poszczególne przestępstwa) i środki karne. Instytucja wskazana w art. 335 § 1 k.p.k. opiera się bowiem na akceptacji przez Sąd załączonego do aktu oskarżenia wniosku w pełnym zakresie. Jeżeli natomiast Sąd nie zgadza się z treścią porozumienia i będącego jego konsekwencją wniosku w trybie art. 335 § 1 k.p.k., to w świetle art. 343 § 7 k.p.k. winien przekazać sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych i wyznaczyć w tym celu rozprawę.

Mając powyższe na względzie Sąd ad quem podzielił zarzuty wymienione w środku odwoławczym, albowiem bez wątpienia Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego wyroku, tj. naruszył art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. Wobec tego Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 73 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego T. W. w okresie próby dozór kuratora sądowego, a w pozostałym zakresie utrzymał powyższy wyrok w mocy. Jednocześnie Sąd ad quem na mocy art. 635 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze.